Samozaposleni v kulturi

Za enakopraven dialog

Samozaposleni v kulturi so z imenovanjem Izvršilnega odbora SUKI začeli formalizirati svoje zahteve, ki so jih oblikovali v kolektivni pogodbi

Na petkovem srečanju samozaposlenih v kulturi, organizirala ga je Sindikalna konferenca samostojnih ustvarjalcev na področju kulture in informiranja – SUKI, ki deluje v okviru sindikata kulture Glosa, so v AKC Metelkova v Ljubljani izvolili Izvršilni odbor SUKI. To pa je tudi eden prvih korakov, ki lahko omogoči nastanek samostojnega sindikata.

Predsednik SUKI **Denis Miklavčič**, ki je vodil srečanje, je predstavil težave, s katerimi se srečujejo samozaposleni v kulturi. Številni med njimi se namreč ne morejo niti registrirati kot samostojni kulturi delavci, nekatere pa so tisti, ki jim dajejo delo, prislili, da so si status uredili kot samostojni podjetniki. Zato je poudaril nujnost sindikalnega organiziranja, da bodo laže vplivali na lastno življenje in delo. Ministrstvo za kulturo je namreč privolilo v začetek pogajanj o kolektivni pogodbi za samozaposlene v kulturi. Ker so samozaposleni šibkejša stran, bi njihove interese zastopal SUKI, tako da se ne bi izpostavljali člani, ki se potegujejo za delo v kulturi.

Zato je **Mojca Pugerčar** dala pobudo, naj ministrstvo za kulturo zviša ta cenzus, predvsem pa da bi se stroški dosledno ločevali od honorarja. Samostojni novinar **Simon Kardum** je poudaril, da je ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve pravi naslovnik za pogajanje o kolektivni pogodbi za samozaposlene v kulturi. Miklavčič je tudi okrcal ministra Vaska Simonitija, ki je lani obljubljal oblikovanje komisije na ministrstvu, ki naj bi uredila položaj samozaposlenih v kulturi, vendar se na tem področju ni zgodilo nič.

Videastka **Zemira Alajbegović** je opozorila, da bi lahko sindikat na ustavnem sodišču spodbijal samovoljno spremembo ministrstva za kulturo, ki je cenzus iz neto spremenila v bruto, kar v resnici pomeni, da se je znižal. Režiser **Zoran Hochstätter** pa je opozoril na nevarnost, da bi morebiten cenik kot sestavni del kolektive pogodbe lahko deloval tudi komu škodoval, kajti vsi umetniki ne morejo biti enaki. Tovrstno predalčkanje se lahko kaj hitro obrne proti njim. Glasbenik **Janez Dovč** se je zavzel za široko akcijo informiranja samozaposlenih v kulturi, ilustratorka **Ana Košir** pa je spomnila, da obstaja Kulturniška zbornica, ki naj bi zastopala njihove interese, pa nihče ne ve o njenem delovanju ničesar.

Udeleženci so se strinjali, da bodo le s formalno organiziranostjo lahko dosegli zastavljene cilje. Zato so izvolili Izvršilni odbor SUKI in se dogovorili za intenzivnejše informiranje in povezovanje samozaposlenih v kulturi ter njihovo včlanitev v sindikat, da bodo enakopravneje stopali v socialni dialog z državo.

Več kritičnih besed udeležencev je bilo namenjenih prenizkemu cenzusu, in sicer 21.000 evrov bruto dohodkov na leto, do kolikor naj bi ministrstvo za kulturo za samostojne kulturne delavce plačevalo prispevke. Ker pa številni s honorarjem dobijo povrnjene tudi potne stroške, je ta cenzus prehitro dosežen, kar po mnenju udeležencev ni prav. Poleg tega se obdavčujejo tudi stroški.

Zdenko Matoz

OCENA Fotografska razstava

Kapitalizem na malici

Vladimir P. Štefanec

Borut Krajnc: Praznine
Cankarjev dom, Ljubljana
17. 9.–19. 10. 2008

V časih je bilo drugače, plakate so lepili marsikje in drugega čez drugega. Plakatna mesta niso bila nikoli prazna, v najslabšem primeru si na njih videl razmočena, raztrgana plakatna sporočila, včasih prav zanimivo spremenjena. Zdaj so drugačni časi, časi, ko je vse naprodaj in ima vse svojo ceno, tudi prostor, kakršenkoli, sploh pa oglasni. Določena vsebina je lahko na ogled le tako dolgo, za kolikor so

Borut Krajnc: iz serije Praznine

naročniki plačali, in niti ure dlje. Potem pridejo fantje z dolgimi lestvami in jo odstranijo ali prelepijo z belino. Če prostor ni zakupljen, mora biti prazen ... In prav takšne praznine, vrzeli v prozaičnem scenosledu, pisani reki narejeno vedrih, dobrikajočih se reklamarskih podob, ki se vije okrog nas, da bi nam pomagala izpuliti težko ali lahko prisluženi denar, je v svoj objektiv lovil fotograf Borut Krajnc. Delo naj ne bi bilo lahko, saj gre za izjeme, odklone, spodrsljaje v utečenem kolesju, že po definiciji redke, zato je avtor takšne prizore iskal kar nekaj let. Zbral jih je lepo zbirko in vsi skupaj ter vsak zase delujejo subverzivno.

Krajnčevi prazni panoji, posneti v različnih urbanih in suburbanih okoljih delujejo kot slepe pege sistema, na videz samoumevnega toka stvari, kot simbolna opozorila, da nobena navidezna samoumevnost ni resnično samoumevna, da se za privlačnim, bleščavim videzom pogosto skriva le veliki nič. Tesnoba, ki ob takšnem pogledu nemara samodejno zajame zasvojenega porabnika, je najbrž podobna tisti, ki se ob izpadu slike poloti zasvojenca s televizijo, nepričakovano soočenega s priložnostjo za streznitev ali le z abstinenčno krizo. Fotografije učinkujejo kot razpoke v Potemkinovi vasi, pogled za kuliso, kot pomečkan listek v izložbi kapitalizma, na katerem je nakracano: »Sem na malici, pridem takoj.«

Tako kot so različna prizorišča, je različna tudi učinkovitost, sugestivnost posameznih fotografij, ki pa se zlivajo v skupno izpostavljanje poante. Na prvi pogled sorodni prizori vsebujejo različne poudarke, povezane z njihovim okoljem (npr. sredi narave, na gradbišču, na razdrapani fasadi ...), posebno poglavje pa sta nočni fotografiji z nestvarnim žarenjem praznih oglasnih svetlobnic. Ti delujeta enigmatično, morda kot skrivni znak, čudežno oznanilo, prikazovanje ob »cesti nikamor«, morda kot luč upanja. Estetski presežek predstavlja fotografija s kovinsko bleščečim, napol s snegom prekritim panojem sredi zimske pokrajine.

Barbara Medvešček in Kristijan Guček v predstavi Elling *Foto SLG Celje*

OCENA Gledališka predstava

Nepotrebna ažurnost

Peter Rak

Elling
režija **Andrej Jus**
Slovensko ljudsko gledališče Celje
19. 9. 2008

S proten prenos aktualnih tekstov iz evropskih na slovenske odre je nedvomno zelo pomemben element za vzdrževanje dobre kondicije in aktualnosti slovenskega gledališča, vendar je selektivnost prav tako pomembna. Že leto dni po londonski premieri si lahko v celjskem gledališču ogledamo dramo Elling, ki jo je po literarni predlogi norveškega pisatelja Evena Amnjornskena-Haefsa za oder priredil Simon Bent, vendar delo, ki sicer analizira relevantno temo adaptacije oziroma resocializacije ljudi z duševnimi motnjami v okolje, še zdaleč ne zajema zapletenosti, ki jih ta tematika obsega, in uprizoritev, zato ne presega preproste komedije.

Besedilo pač obravnava problem oziroma ga uporabi kot izhodišče ali kot izgovor za serijo gegov, ki so skoraj brez vsakega tragičnega podtona, ne ukvarja se s plastičnim razvojem likov in še manj z zapletenimi medčloveškimi odnosi, ki jih izkušnja duševne bolezni oziroma motnje prinaša. Konfliktnost med akterji nima nobene prave ostrine, avtor se ne osredotoči na konkretno, temveč na splošno, kar bi bilo za komedijo, če želi imeti vsaj razsežnost satire, pač nujno. Po dobrih dveh urah se predstava konča s skoraj idiličnim razpletom, kar dokončno razvodeni še tiste maloštevilne ambicioznejše nastavke dramskega dela. Režiser Andrej Jus in igralci so se sicer poskušali izogniti enopomenski, shematični karakterizaciji likov, vendar jim ob tako skromnem besedilu pač ni uspelo narediti več kot zgolj kratkočasne predstave, ki je poleg tega še brez presežkov ali vsaj minimalne inventivnosti na področju oblikovanja scenske, svetlobne ali glasbene kulise.

Projekt tako rešujejo igralci. Renato Jenček (Elling) je v svoji avtoizolaciji dovolj prepričljiv, pravzaprav je s preseganjem tipiziranosti lika upodobil vsakega izmed nas, saj anksioznost in fobije sicer za spoznanje presegata univerzalnost teh problemov, vendar niso tako karikirana, da se v takšnih stanjih ne bi mogli prepoznati. Manj prepričljiv je Kristijan Guček, saj ga besedilo omejuje na klišejski okvir primata, impotentnega pohotneža, kar Guček sicer poskuša dopolniti s spontano toplino, odprtostjo in ranljivostjo, vendar ga tekst vedno znova potisne v shematičnost lika. Barbara Medveščekje v svojih štirih vlogah, ki temeljno določajo usodo obeh glavnih protagonistov, solidna, zgolj korektna pa sta Miro Podjed in Aljoša Koltak, sicer pa je tudi njuna vloga v dramskem besedilu le površno definirana in tako ne omogoča posebne igralske ustvarjalnosti.

Elling tako ostaja ne le na pol poti, temveč zgolj na začetku analize omenjene problematike. Med akterji ni nobenega logičnega stika, med dogodki ni nobene prepričljive vzročne korelacije, stvari se pač kar zgodijo, poanta, da naj bi ljudje z izkušnjo duševne bolezni doživeli rehabilitacijo z rehabilitiranjem »normalnih« ljudi, ki so obremenjeni »zgolj« z osamljenostjo, zapuščenostjo, distanco ali vzvišenostjo nad prozaičnim vsakdanom, je izvedena preveč prozorno in poenostavljeno. Skratka, gre za predstavo, ki sodi v londonski west end, in čeprav so ga premierno uprizorili v Bush theatre, ki sicer slovi kot gledališče s posluhom za obetavna dramska dela avtorjev mlajše generacije, se zdi tokratni takojšnji prenos v celjsko gledališče popolnoma odveč.

Silence – Primož Hladnik in Boris Benko ustvarjata izjemne zvočne podobe za gledališke predstave. *Foto Jože Suhadolnik*

Silence – The Passion of the Cold

Tišina teatrske glasbe

Duet Silence je izdal glasbo iz predstav Barok in Kaligula Tomaža Pandurja – Primož Hladnik in Boris Benko pripravljata glasbo za Pandurjevo predstavo Hamlet

Pred kratkim je pri društvu Pakinpah izšla dvojna plošča The Passion of the Cold dueta Silence (Primož Hladnik, Boris Benko) z glasbo iz zadnjih dveh predstav Tomaža Pandurja: Barok, s katero je na začetku septembra gostoval v ljubljanskih Križankah, in Kaligula, ki je bila 12. septembra na sporedu zagrebškega gledališča Gavella. Plošča ima 30 skladb, od akustičnih miniatur do orkestralnih in zborovskih del. Glasbo za Barok je pod taktirko Joséja Antonia Montaña izvedel mladi simfonični orkester iz Madrida (Orquesta Escuela de la Sinfónica de Madrid) in solisti Dragos Balan (violončelo), Riccardo Bini (klavir) in Margarita Sikoeva (violina). Na plošči gostuje tudi Igor Leonardi (akustična kitara). Glasbo na drugi zgoščenki Kaligula sta izvedla pianist Igor Vičentič in hrvaški mešani zbor Cantanti Trasfigurati pod vodstvom zborovodje Ivane Srbljan. Albuma vsebujeta sedem vokalnih skladb – štiri v angleščini, tri v italijanščini – in nekaj elektronskih adaptacij tem. Plošča je izšla v obliki trdovezane knjige na 32. straneh, vsebuje tudi fotografije, besedila in spremno besedo pevca Borisa Benka, s katerim smo se pogovarjali o ustvarjanju glasbe za gledališče.

Kaj vama pomeni sodelovanje s Tomažem Pandurjem?

Če ocenjujem z zelo egoističnega zornega kota, nama delo s Tomažem Pandurjem omogoča veliko ustvarjalne svobode in izjemne delovne razmere, ki jih v gledališču zaradi finančnih omejitev le zelo težko dosežeš, v pop glasbi pa so skoraj popolnoma nedosegljive. Tomaž je perfekcionist, ki poskuša tudi vsem sodelavcem zagotoviti enake razmere za delo, kot jih zahteva zase. Zato sva si lahko privoščila orkester in še kaj, kar je v teatru sicer težko doseči, predvsem zaradi omejitev in miselnosti, »da se glasba preprosto skoraj sama skupaj skleplje na računalnik«.

S Tomažem Pandurjem že nekaj časa sodelujeta v različnih predstavah. Ali sodelovanje dopolnjujeta?

Pravkar se začenja produkcija nove predstave Hamlet v Madridu. Naše sodelovanje se absolutno dopolnjuje. Pri predstavi Tesla smo se še nekoliko iskali – slogovno, po okusu in kot ljudje. Pri Baroku, se mi zdi, da smo našli skupen jezik, ki smo ga še nekoliko izboljšali v Kaliguli. Zdaj me zanima, kakšna bo četrta stopnja našega sodelovanja.

Album The Passion Of The Cold je izšel v zelo omejeni nakladi, posvečen pa je Boštjanu Hladniku, Primoževemu očetu. Kako je on ocenjeval vajino ustvarjanje in ali je tisti strastnež iz naslova on?

(Smeh) Mislim, da mu naslov precej ustreza, čeprav mislim, da ni imel tako hladne osebnosti.

Mislil sem predvsem na priimek.

Primož mi je povedal, da je imel njegov oče velik vpliv nanj tudi glede glasbe. Že samo zaradi filmov, saj sta si gledališka in filmska glasba precej podobni. Za tako glasbo je Primoža navdušil oče in posredno je Boštjan Hladnik tudi mene okužil s tem. Imela sta veliko, ne toliko glasbenih pogovorov, kot umetniško-filozofskih, ki so tudi nekoliko oblikovali Primožev okus.

Pred meseci je izšla glasba iz predstave Ljubezen na smrt, še prej pa album Volk v sodelovanju z Laibach in vajin dvojni antologijski album Key. Kdaj se nam obeta izid albuma dueta Silence?

To je zelo dobro vprašanje. Za naju je vsak album, ki ga izdava popolnoma navaden Silence album. Je pa res, da je vprašanje, koliko je sploh smisleno izdajati tovrstne sklenjene glasbene celote.

V gledališču nama je lažje najti neki skupen koncept, s pomočjo katerega lahko uresničiva glasbena hotenja. Za neki klasičen album bi morala imeti zelo dobro idejo – moral bi biti konceptualen album. Ideje, ki bi naju tako pritegnila, da bi se je lotila uresničevati, pa še nimava.

Vama je laže ustvarjati glasbo na že znane gledališke zgodbe?

Pri gledališču je velika prednost to, da zgodba predstave ustvari kontekst za glasbo. Določa te tudi umetniška vizija režiserja.

Pri albumu Volk se je vaše sodelovanje s skupino Laibach zdelo popolnoma naravno in samoumevno. Zakaj?

To bi moral vas vprašati. (Smeh.) Ko smo se začeli dogovarjati za sodelovanje, sva dejala, da je najin pogoj imeti popolnoma proste roke, v kar so Laibach privolili. Za naju je bilo to pomembno, ker nisva bila pripravljena graditi zvok, ki so ga Laibach že dobro oblikovali v letih svoje kariere, temveč narediti nekaj popolnoma drugačnega.

Čeprav je bilo vajino ustvarjanje pogosto povezano z gledališčem, imata verjetno v slovenskem prostoru kulten status, saj nastopata precej redko, vajini nastopi pa so praviloma hitro razprodani.

Bolj kot za kultnost gre za to, da zelo redko nastopava, da so tisti trije koncert na leto hitro razprodani. O neki kultnosti zelo težko govorim. Sva umetnika, sediva v tisti najini kleti in ustvarjava. Nimava prav veliko stikov z ljudmi. Tudi sam sem bolj zapečkarske narave in sem rad doma. Medijsko izpostavljanje je sicer nujni del posla, vendar ni, da bi pretirano hrepenela po tem.

Zdi se, kot da nočeta biti popularna, kot da to nima nikakršne zveze z glasbo, ki jo ustvarjata.

Vedno, ko sva bila pri založbi, so bile neke zahteve (že takrat, ko sva bila popolnoma neznana), kakšna mora biti glasba, da se lahko prodaja, da jo lahko spravijo na tržišče. Popularnost pa še poveča možnost, da se zakoličiš s tistim izdelkom, ki je bil uspešen. Zato si ne želiva, da bi bil katerikoli od najinih albumov preveč uspešen. Želiva si napol anonimnost, ki nama omogoča, da lahko v miru delava čimrazličnejše projekte.

Zdenko Matoz

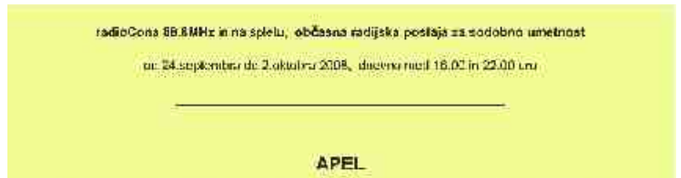

radioCona 88.8MHz je na spletu, občasna radijska postaja za sodobno umetnost

od 24.septembra do 2.oktobra 2008, dnevno med 16.00 in 22.00 uro

APEL

VZPOSTAVITEV JAVNO DOSTOPNIH RADIJSKIH FREKVENC

S tem apelom umetniški projekt radioCona - občasna radijska postaja za sodobno umetnost sproža razpravo o pobudi za vzpostavitev pasu prosto dostopnih radijskih frekvenc.

Predlagamo, da se vzpostavi in zagotovi radijsko frekvenčno območje na nacionalnem nivoju, ki je ne zaseda medij kot fizično telo, temveč je na razpolago začasnim javnim projektom ali iniciativam, ki za svojo realizacijo potrebujejo radijsko frekvenco. Tako frekvenco bi brezplačno lahko zasedali raziskovalni projekti, nekomercialne vsebine na področju umetnosti, znanosti, izobraževanja, civilne pobude, nevladne organizacije in podobni.

Frekvenca 88.8MHz (ali katera druga, tehnično bolj primerna), ki jo sedaj občasno zaseda projekt radioCona, bi lahko postala tovrstno namembna frekvenca.

Na ta način se družbi zagotovi prost dostop do javnega prostora – radijske frekvence, kot javnega dobrega. Odpre se polje za omogočanje in vzpodbujanje raznovrstnih projektov, ki ponudijo nove vsebine radijskemu/medijskemu prostoru, s čimer se dodatno zagotovi medijski pluralizem. Vzpostavi se medijski prostor, ki je prost tržnega komuniciranja in izkoriščanja naravnih dobrin, kakršen je radijski prostor.

Vabljeni h konkretiziranju in sodelovanju!

Za prosto dostopne radijske frekvence

V okviru razstave Muzej na cesti, ki jo je pripravila Moderna galerija, na ogled pa je na različnih lokacijah Ljubljane, sodelujeta tudi umetnika **Irena Pivka in Brane Zorman** s projektom *radioCona 88.8MHz - broadcast03,* občasno radijsko postajo za sodobno umetnost (www.cona.si/radio). Oddajajo že od srede, 24. septembra, in bodo nadaljevali do četrtka 2. oktobra, vsak dan med 16. in 22. uro. Oddajnik pokriva širše ljubljansko območje, za vse pa, ki ste zunaj dosega frekvenc 88.8 MHz, so pripravili streamanje programa. Tematika tretjega oddajanja projekta radioCona – broadcast03 je javni prostor. Umetniški projekti, razgovori med umetniki, povezovanje z mednarodnimi radijskimi projekti, tematski pogovori (Oblike upora, Izbris, Izključevanje kulturno drugačnih, Cerkev kot javni prostor ...). RadioCona je sprožila tudi apel (na naši fotografiji) za vzpostavitev pasu prosto dostopnih radijskih frekvenc. V programu ne bodo predvajali avtorskih del, ki so v pristojnosti kolektivnih organizacij. **J. Š. A.**

OCENA Uprizoritev za otroke

Ozvezdje vserimja

Slavko Pezdir

Boris A. Novak: V ozvezdju Postelje
režija **Vinko Möderndorfer**
GOML
25. 9. 2008

V Gledališču za otroke in mlade Ljubljana (GOML) v Mostah so za začetek sezone otrokom od petega leta dalje pripravili premiero sveže odrske oživitve priljubljene in tudi na gledaliških odrih že preverjene otroške radijske igre pesnika Borisa A. Novaka V ozvezdju Postelje *(iz leta 1977).*

Kot se je izkazalo, tudi v tokratni gladko tekoči in komedijantsko radoživi postavitvi režiserja Vinka Möderndorferja, je Novakovo domišljijsko (v otroška nočna sanjska prostranstva ter vsemirska brezbrežja) široko razprto pesniško besedilo še vedno plodna in asociativno odprta spodbuda za živahno in duhovito odrsko dogajanje, ki se kljub maloštevilni zasedbi ter razmeroma selektivno izbranim odrskim izrazilom dovolj očarljivo približuje tako popularni spektakularnosti sodobne medijske industrije za otroke (filma, televizije ter interaktivnih računalniških iger) kakor tudi manj zahtevnim vrstam sodobnega glasbenega gledališča. V Novakovem domišljijsko razgibanem in lahkotno komedijsko stiliziranem ter pesniško okretnem vserimju, ki oživlja fantazijske vsemirske protagoniste (prostodušne Zvezde, hudoben vojaški Satelit, profitoljubnega Hotelirja ter zarobljenega Paznika) in njihove značilne poklicne deformacije le kot zrcalne podobe odraslih in otrok z Zemlje, je otrokom mogoče zlahka prepoznati tudi nekatere značilne težave in zadrege, na katere naletijo v svojih vsakdanjih stikih z nevzgojenimi in nasilnimi vrstniki, s prezaposlenimi starši ter nekaterimi značilnimi predstavniki poklicev iz sveta odraslih.

Na funkcionalnem in čarobnem prizorišču scenografa Jožeta Logarja, ki je z bogastvom svetlobe z ozvezdja lučk na horizontu in nizi svetil na primerno povečanih »sanjskih« kosih pohištva učinkovito razločeval vsakdanjo zemeljsko Anino resničnost od Zvezdanine »breztelesne« prostosti v vsemirju (luč je oblikoval Srečo Brezovar), ter v fantazijsko stiliziranih in barvitih kostumih Mete Sever so svoje igralske, pevske in plesne naloge partnersko zanesljivo in komedijantsko radoživo opravili Nina Ivanič (deklica Ana in Zvezdina), Alenka Tetičkovič (Anina mama in Zvezdona), Maja Martina Merljak (kot najbolj prostodušna Zvezdana na rolerjih) ter s štirimi izrazno različno stiliziranimi epizodami Jan Bučar (kot Satelit, Hotelir, Paznik in Pesnik). Z »vsemirsko« aranžirano zvočno in glasbeno spremljavo ter spevnimi songi, oblikovanimi po različnih prepoznavnih zgledih iz sodobne popularne glasbe, je uprizoritev precej približal privlačnemu muzikalu za otroke skladatelj Bojan Jurjevčič Jurki.

Izjava DSFU v zvezi z FSF 2008 in z Badjurovo nagrado

Društvo slovenskih filmskih ustvarjalcev se odreka vsaki odgovornosti v zvezi s podeljevanjem Badjurove nagrade in z organizacijo letošnjega nacionalnega filmskega festivala. Kot je splošno znano, si je država prisvojila tako filmski sklad, Badjurovo nagrado kot Festival slovenskega filma in z vsem tem protizakonito, samovoljno in avtokratsko upravlja. Država si je prisvojila tudi del društvenih sredstev, zasluženih z izvršenimi akcijami leta 2006, in tako društvo (katerega predsednik, člani izvršnega odbora in drugih organov delujejo popolnoma volontersko, v nasprotju s tistimi, ki so za svoje neopravljeno delo spodobno plačani in ki pravne usluge ter sodne stroške plačujejo z denarjem, namenjenim filmu) pahnila v finančni zlom.

Zaradi povsod navzoče državne hipokrizije ni čudno, da nas ob tem taista država poziva, naj predlagamo kandidate za komisijo naše Badjurove nagrade, kandidate za nagrado in dejavno sodelujemo na festivalu. Ne pride v poštev! Zdajšnji način delovanja kinematografije (in države) ni skladen z demokratičnimi načeli in z evropsko civilizacijsko tradicijo ter je za nas načelno nesprejemljiv. S filmskim skladom bomo znova začeli sodelovati takoj, ko ga bo država, in z njo politika, izpustila iz svojim krempljev ter bo postal to, kar je bil njegov prvotni namen: Strokovni center slovenske kinematografije, namenjen ustvarjanju pogojev za transparentno in učinkovito delovanje vseh njenih delov.

Za izvršni odbor DSFU Igor Koršič

Dejstva filmskega sklada v zvezi z 11. FSF

FS je sofinanciral in ima finančni vložek v naslednjih filmih: Ljubezen in drugi zločini, Svet je velik in rešitev se skriva za vsakim vogalom, Pokrajina št. 2, Darfur, Otroci, Morje v času mrka, Prehod, Videvanja van Gogha, Za vedno, Za konec časa, To ti je lajf, Nikoli nisva šla v Benetke. Poleg tega so bili sofinancirani tudi kratki, srednjemetražni oziroma animirani filmi: Vdih, Vsakdan ni vsak dan, Pirandello, Chikorija en kufe.

Na 11. festivalu slovenskega filma bodo torej predstavljeni štirje celovečerni in en kratki film iz programa Filmskega sklada RS za leto 2007 ter sedem celovečernih, en srednjemetražni in en kratki film iz programa filmskega sklada za leto 2008. Tako 11. festival slovenskega filma kot Filmski sklad RS menita, da je glede na bogato bero filmov skrajni čas, da se strasti umirijo, filmski ustvarjalci pa se namesto z zdrahami nazadnje začnejo ukvarjati s filmom. V Portorožu bodo ob prazniku slovenskega filma podelili nagrado Metoda Badjure za življenjsko delo na področju kinematografije!

– Kako bo s podelitvijo te nagrade pa – glede na izjavo Igorja Koršiča, ki jo prav tako objavljamo na naši strani, – še ni popolnoma jasno. **J. Š. A.**